

ІНТ. ПОЇЗД. ТАМБУР. ВЕЧЕРІЄ

Відчиняються двері і в тамбур перша виходить Віра (5 років), дівча зі світлим волоссям що виплутується неслухняно з зачіски, усміхнена вона підбігає до вікна і дивиться у вікно потягу. Перед її очима проносяться поля, схили. За нею з сумками виходять її батьки Іван (39 років) і Олена (35 років)

ІВАН

(несе сумку з відірваною ручкою)

Блять

Олена самовдоволено на нього дивиться, не стримуючи посмішку. Іван ловить її погляд на собі.

ІВАН

(Заводиться, злиться)

Шо ти либишся?

Они з трьома сумками стають в проході. Дівча дивиться в відображення у вікні.

ОЛЕНА

Я ж казала, що ця не витримає.

ІВАН

Заїбала зі своїми я ж казала. Накаркала, чоронорота.

ОЛЕНА

(дивлячись на Вірку)

Не матюкайся.

ІВАН

Бля, може з сіткою треба було їхати?

Повз з одного вагона в інший через тамбур проходить ЖІНКА (30 років) нафарбована, вдягнута ефектно. Іван дивиться на неї оцінююче, жінка помічає його погляд, посміхається йому. Іван посміхається їй на взаєм. Олена помічає це, але її це вже не хвилює. Жінка захлопнула двері, від чого подув сильний вітер, Веркіне неслухняне волосся, що вибилося з хвостика рухається як пір'я птаха.

ІВАН

Дві лахудри. Сама лахудра і доньку таку саму ростиш.

ОЛЕНА

Ти шо, хворий?

ІВАН

Подивись на себе, шо ти вдягла? Як на базар.

ОЛЕНА

А що як до твоїх родичів в село то як в театр треба?

ІВАН

Блять, ну якщо ти – дура, то що з тобою вобще розговарівать?

ОЛЕНА

Не подобається? А ти шось інше мені купив за п'ять років?

ІВАН

Похудієш, то куплю. Некоторі самі собі шось шиють.

ОЛЕНА

То у некоторих мужей нема.

ІВАН

Бляяя... заткнись і не вийобуйся.

Віра продовжує дивитись у вікно. Видно що в неї тече мовчки сльоза по щоці. Шумить поїзд.

ОЛЕНА

Вийдемо, я куплю білети і ми поїдемо з Веркою обратно.

ІВАН

(хватає обличчя жінки і з ненавистю затискає його рукою, жінка терпить і вивиться йому в очі)

Та я тебе зараз розажу по цій стенці, сука. Квитки вона купить.

ВІРКА

Не чіпай маму!

ІВАН

(до Вірки)

Не лізь! Без тебе розберемось.

В той час відчиняються двері вагона, виходять ще люди з сумками. Олена виривається з рук Івана.

Напружена тиша. Дівчинка продовжує дивитись у вікно.

ВІРКА

Мама, скоро?

ОЛЕНА

Скоро, скоро.

ІВАН

Приїхали.

Потяг зупиняється. Сімейна пара і дівчинка виходять з поїзду. Їх зустрічає якийсь чоловік. Іван і Олена створюючи ілюзію щасливої сім'ї, посміхаються і здоровуються з ним. Обіймаються.

МИХАЇЛ

О! З приїздом! Ми вже вас тут
зачекались.
(підіймаючи Вірку на руки, над головою)
Вірка, як виросла!
(ставить і обімає)
Дімка з Льонькою тебе вже зачекались.
Пам'ятаєш своїх братів?

Вірка хитає головою, погоджуючись. А тоді притуляється до Михаїла, обіймаючи його.

ВІРКА

Дядя Міша!

МИХАЇЛ

То що? Шось допомогти? Давай!

Михаїл бере сумку у Олени. Всі йдуть в напруженому мовчанні. Олена веде Верку за руку.

МИХАЇЛ

Їхав згадував як ви були тут
минулого року і Верка щоразу до
корови бігала, подивитись. Підеш до
корови молоко брати?

Вірка хитає головою. Проходять вздовж місцевого вокзалу (він більше схожий на полустанок).

МИХАЇЛ

У мене мопед з коляскою, то давай
Олену з Віркою до мене, а тоді я по
тебе вернуся.

ІВАН

(поправляючи сумку з
порваною ручкою)
Давай спочатку я з сумками поїду. А тоді ти за
Оленою з віркою приїдеш.

МИХАЇЛ

Ну або так.

ОЛЕНА

Ми підемо дорогою вам на зустріч. Шоб тут не сидіти. Там же одна дорога? Ми ж не заблукаємо?

МИХАЇЛ

Та де там? Ідіть прямо, дорогою.
П'ять кілометрів, А тоді звернете
ліворуч за переїзд, а тоді знов
прямо, та там я вже підхвачу. Та може
й раніше.

Іван кладе сумки в коляску мотоциклу. Михаїл заводить мотоцикл.

МИХАЇЛ

(оцінюючи дивиться на
небо)

У тебе є хфонарик? Темніє.

Олена головою хитає, що не має.

Михаїл з бардачка дістає фонарик, перевіряє чи він працює.

МИХАІЛ

(протягує фонарь Вірці)

На, тримай, будеш гратись.

Вірка задоволена. Мотоцикл їде собі.

НАТ. ТРАССА. РЕЖИМ.

Віра і Олена йдуть вздовж поля.

ВІРКА

Мама, а тато вернеться?

Олена хитає погоджуючись головою. Видно, що вона не слухає Вірку, а про щось своє думає.

ВІРКА

Краще б не вертався.

ОЛЕНА

А ні, дядя Міша нас забере.

Вони йдуть трасою. Гарно навколо. Пташки співають. Тихо. Вірка грає ліхтариком.

ВІРКА

Мама, а давай підемо від тата.

ОЛЕНА

Куди ми підем Віра? Де ми будемо жити?

ВІРКА

До бабусі поїдемо. В Харків.

ОЛЕНА

Нікому ми там не потрібні, Віра. Не вмикай його поки на вулиці світло, посадиш батарейки.

Вірка припиняє.

ВІРКА

О, дивись! Їжачок!

ОЛЕНА

Давай його з дороги заберемо.

ВІРКА

А давай ми його собі заберемо.

ОЛЕНА

У нього є сім'я. Його чекають. Може в нього є дітки. Заберемо його з дороги, щоб машина не задавила.

Віра торкається боючись їжачка.

ВІРКА

Ой, мама він колеться.

Олена бере їжачка з дороги переносить.

ВІРКА

Ой, мама, дай мені потримати.

Олена дає обережно Вірці згорнутого їжачка. Вірка бере його в свої маленькі ручки, а тоді раптом упускає бо він колеться. Їжачок падає і біжить собі в поле.

Йдуть далі. Темніє все більше.

ОЛЕНА

Щось довго не їдуть.

ВІРКА

А зараз можна ввімкнути ліхтарик?

ОЛЕНА

Да, зараз можна.

Повз них проїздить МОТОЦИКЛІСТ (30 років), Проїзжаючи повз Віру і Олену він уповільнює рух мотоциклу, роздивляючись їх. Олені незручно, вона відвертається, аритискаючи о себе Віру, мотоцикліст їде далі.

ВІРКА

Чому він на нас так дивився?

ОЛЕНА

Не знаю, може сплутав з кимось.

Видно, що Олена нервує. Дивиться вперед, назад, навколо пусто. Суцільне поле навколо. Вони йдуть далі.

Вже темно. Раптом здалеку чути шум наближаючого мотоциклу, по шуму зрозуміло, що без коляски. Олена налякана, в паніці, забирає з Віркиних рук ліхтарик, висвічує поле оцінює ситуацію, бачить високі зарослі кропиви, вздовж дороги. Чути, що мотоцикл наближається. Вона вимикає фонарь і вони стрибають у кропиву.

ОЛЕНА

(зажимаючи рукою рот Вірки)

Не пикни.

З'являються вогні мотоциклу. МОТОЦИКЛІСТ їде повільно. Шукаючи дівчат. Це той самий що їхав повз Віру і Олену і роздивлявся їх. Цього разу він не один, за ним сидить ще РОМЧИК (35 років). Зупиняються. Обидва виглядають досить жахаюче. Високі, неохайні, як рецидивісти.

МОТОЦИКЛІСТ

П'ятнадцять хвилин тому тут були.

РОМЧИК

То де вони? Блядь, шо белка?

МОТОЦИКЛІСТ

Сам ти белка. Ану дай хфонарь. Може сховались?

РОМЧИК

Може в полі.

Вони йдуть в поле, з ліхтарем. Борозять його ліхтарем.

МОТОЦИКЛІСТ

Ах, блять!

РОМЧИК

Шо таке?

МОТОЦИКЛІСТ

Та кропива по самі яйця.

РОМЧИК

Та, блять, поїхали. Шо своїх баб мало? Шо вже вважається.

МОТОЦИКЛІСТ

Та не. Мабуть хтось вже забрав.

Вірка і Олена прямо на них дивляться, не ворухаться. Ромчик і Мотоцикліст йдуть до мотоциклу і їдуть.

Кропиві Олена видихає. Обіймає Вірку. Її трусить всю. Світло мотоциклу і шум зникають. Олена підіймається, акуратно оглядається навколо. Бере Вірку на руки. Виходять з кропиви.

Йдуть в тиші і в темноті. Світить лише місяць.

З'являється шум мотоциклу що гремить, чутно що з коляскою. Вони зістрибують з дороги в поле і лежать. З'являються фари. Олена намагається придивитись хто це. Через яскраве світло вони не можуть роздивитись що це – Михайл. Коли він проїжджає повз, то Олена впевненіше підіймається щоб роздивитись і впізнає Михайла. Олена вмикає ліхтар світить в спину Михайлу. Підіймаючись на трасу.

ОЛЕНА

Міша! Міша!

ВІРКА

(радісно)

Міша! Дядя Міша!

Дядя Міша зупиняється і оглядається на дівчат.

КІНЕЦЬ